

WEG-PIRAAT

Karin Kuijpers staat stil bij €786,65 aan verkeersboetes. In één maand. Reden om te huilen? Niks ervan. Schaapachtig lachen en gas geven.

Ik heb ruzie met mijn gezin. Inzet van het conflict is mijn rijgedrag. Ik heb namelijk in één maand €786,65 aan boetes ontvangen. In mosterdgroene en koraalblauwe enveloppen vielen ze als een dijkdoorbraak door de brievenbus. Met de groeten van verschillende gemeentes. Poeldijk, Vlaardingen, Pernis. Niet bepaald de leukste hotspots om je geld naartoe te brengen.

Ik kan natuurlijk een potje gaan janken om dat verloren geld, maar liever betaal ik die rekeningen in eenzelfde tempo waarin een Korsakovpatiënt het voorafgaande vergeet.

En euh, iets raars in mij zegt dat het ook best lollijg is om als wegpiraat zo goed te kunnen scoren. In één maand €786,65. Zou ik al rijp zijn voor het *Guinness Book of Records*?

Waarom rijd ik te hard, waarom rijd ik door rood licht, waarom houd ik van die flitslampen die mij voor één seconde in het middelpunt van de belangstelling zetten? Waarom ben ik het nooit eens met de aankomsttijden van TomTom en stel ik alles in het werk om eerder dan mijn geprogrammeerde vriend voorspelde te arriveren? Gevoel voor drama heb ik altijd gehad. Alleen al daarom kan ik alleen maar schaapachtig lachen als ik weer een preek van mijn echtgenoot krijg. Hij krijgt namelijk bijna nooit een boete. En als hij er een krijgt, is het omdat hij vier of vijf kilometer te hard reed. Sneu vind ik dat.

Gewoon een verschil in karakters, stel ik dan. Voor vier kilometer te hard kom ik mijn bed niet uit, zeg ik veroordelend. 'Dat jij nou zo'n flegmatisch type bent, dat sukkelend zo'n paar kilometer te veel pakt. Ik houd van hard rijden. Laat me!' (Ik zing de song van Ramses Shaffy terwijl ik een glas rode wijn naar binnen giet).

Meestal blijven de discussies beperkt tot mij en mijn echtgenoot, maar nu menen ook mijn kinderen zich in het gesprek te moeten mengen.

Sam, zoon van negentien, inwonend student, blower, bierfetsijst: 'Mam, alweer? Dat kan echt niet, je bent een beest.'

Fleur, dochter van 22, uitwonend studente (dus geen cent te makken): 'Mam, je moet echt een keer ophouden. Weet je hoeveel €786,65 is? Duw het raam open en gooi het weg. Voelt toch niet lekker, hè? Of denk aan 24 flessen Condrieu, je lievelingswijn. *Ausgetrunken*, weg. Foetsie. Jij hebt echt je rijbewijs bij een pakje boter gekregen. Maar erger nog: het lijkt je helemaal niet te deren.'

Ze heeft gelijk. De kick van hard rijden is groter dan het de ellende van het overmaken van al dat geld naar het Centraal Justitieel Incasso Bureau.

Ik ben gewoon graag ondeugend. Kom ik een motoragent tegen die me van de weg haalt omdat hij 180 kilometer heeft moeten rijden om mij in te halen, zeg ik: 'Dat kan echt niet, ik was me gewoon aan het opmaken.' Even schiet het door

mijn hoofd om hem met flukse bewegingen van zijn leren pak te ontdoen voor een nummer dat hij en ik nooit zullen vergeten (hij heeft best mooie bruine ogen), maar mijn Mini is niet bepaald de ideale afwerkplek. Einde oefening dus. Afdingen bij Motoragent blijkt geen zin te hebben. Ik bedel nog even met mijn wimpers of we het aantal kilometers niet een beetje kunnen laten dalen, maar Motoragent is onverbiddelijk. Mijn verzoek om cash te betalen om de toorn van Echtgenoot te voorkomen, wordt evenmin ingewilligd. 'U reed minstens 30 kilometer te hard. Dat is dan €212.'

En nu, gebogen onder de gesel van mijn bankrekening, probeer ik keurig de wet te volgen. Maar mijn voet blijft duwen op die gasplank. Hard rijden is namelijk heerlijk. Bij 120 kilometer per uur kan ik het

best roken, mezelf opmaken en telefoneren tegelijkertijd. Multitasker pur sang, ook al kost dat een paar centen. ■

Journaliste Karin Kuijpers (52) is getrouwd en heeft een dochter van 22 en een zoon van negentien. Volg Karin op www.twitter.com/karinkuijpers

Dan kom ik een motoragent tegen die 180 kilometer per uur heeft moeten rijden om mij in te halen

